

Mgr. Ľudmila Štupáková

koordinátorka tvorivých dielní a športových aktivít počas DIVÍNSKEHO BOYARDU

Najkrajšie na DIVÍNSKOM BOYARDE je pozeráť sa, ako deti navzájom spolupracujú, držia spolu, nehádajú sa, silnejší čakajú na slabších, starší na mladších. Z detí sa stávajú zodpovední mladí ľudia. Jeden sa učí od druhého a idú s vypätím všetkých síl, v horúčave, červení v tvári, bežia až do odpadnutia, siahajú na dno svojich síl. Jeden nechce sklamať druhého a toto vedomie ich ťahá vpred. Keby išli ako jednotlivci, nikdy nedajú taký výkon. Skôr by to vzdali. Je pekné nebojovať len sám za seba, ale za druhých. Zodpovednosť, tolerancia, kamarátstvo...To je to, čo dnešným mladým ľuďom, či deťom často chýba. Ozajstné priateľstvo, kedy je jeden odkázaný na toho druhého, nie keď fajčia poza školu niekde v parku v altánku a ťukajú správy do mobilov.

DIVÍNSKY BOYARD je krásna harmónia tela a duše, modernej doby a prírody. Zastaviť na chvíľu čas a premeniť fiktívnu počítačovú hru na realitu. Hru, v ktorej nezabíjame a neničíme, ale putujeme určenou trasou a utekáme za spoločným cieľom, navzájom si pomáhame, tešíme sa na nové prekvapenia, ktoré na nás čakajú ukryté na trase, v sade či v lese. Keď som tú trasu prešla ja sama, videla som unavené, spotené, ale napriek tomu nadšené a sebavedomé tváre mladých ľudí, hrdé deti na to, že to zvládli. Veď i ja sama som cítila na Veľkom vrchu nad Divínom slobodu z toho, že na chvíľu nemusím byť zviazaná nezmyselnými konvenciami spoločnosti. Ako keby tu deti našli opäť stratené detstvo. To, na čo sa posledné roky zabúda, to čo ich neučíme to ani ako rodičia, ani v škole. To je môj základný pocit z DIVÍNSKEHO BOYARDU. Ťažko niečo povedať pár slovami. Viem ale, že deti chcú túto súťaž a chcú ju veľmi. Potrebujú pocit, že sú schopní prekonávať prekážky, že čisté jednotky neznamenajú všetko, že život je aj o niečom inom.